

Lublin, dnia 22 maja 2018 r.

Znak: ZOA-VIII.7721.23.2017

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity w Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm.), zwanej dalej k.p.a. w związku z art. 80 ust. 2 pkt 2 oraz art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity w Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 ze zm), zwanej dalej Prawem budowlanym - po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia „Nad Piwonią”, od decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 9 czerwca 2017 r., znak: PINB.7355/C/10/2013, odmawiającej uchylenia decyzji PINB w Parczewie z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazownia o mocy 1,2 MW, zlokalizowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew, zrealizowanej przez DGM Sp. z o. o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew,

- uchylam zaskarżoną decyzję w całości i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt II SA/Lu 946/16, uchylił decyzję Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 18 lipca 2016 r., znak: ZOA-XV.7721.14.2016 oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 22 lutego 2016 r., znak: PINB.7355/C/10/2013, odmawiającą uchylenia decyzji PINB w Parczewie z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazownia o mocy 1,2 MW, zlokalizowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w m. Koczergi, gm. Parczew, zrealizowanej przez DGM Sp. z o. o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew, zrealizowanej przez DGM Sp. z o. o. Wierzbówka 38, 21-200 Parczew.

W powyższym wyroku WSA w Lublinie stwierdził, że ponownie rozpatrując sprawę organ nadzoru budowlanego winien ustalić, czy prowadzone postępowanie wymagało udziału społeczeństwa i ewentualnie uznać Stowarzyszenie „Nad Piwonią” za stronę postępowania zgodnie z przesłanką zawartą w art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U z 2016 r. poz. 353 ze zm.), w przypadku oceny, że przedmiotowe postępowanie wymaga udziału społeczeństwa. Sąd wskazał również, iż organy nadzoru budowlanego obu instancji uchyliły się od oceny w swoich rozstrzygnięciach zasadności podnoszonej przez stronę tj. Stowarzyszenie „Nad Piwonią” przesłanki wznowienia określonej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.

Dodatkowo w uzasadnieniu w/w wyroku WSA w Lublinie stwierdził, iż organy nadzoru budowlanego dokonają ponownej wszechstronnej oceny niniejszej sprawy i w zależności od tej oceny podejmą stosowne rozstrzygnięcie, przy czym wezmą pod uwagę nieważność uchwały rady Miejskiej w Parczewie z dnia 3 września 2010 r., nr XLVIII/299/2010, w przedmiocie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Rozpatrując sprawę ponownie pismem z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: PINB.7355/C/10/2013, organ I instancji zwrócił się do Urzędu Miejskiego w Parczewie z prośbą o przekazanie informacji dotyczącej zapisów ustaleń obecnie obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z terenu obejmującego działki nr ewid. 409 i 410 położone w msc. Koczergi gm. Parczew.

W dniu 27 kwietnia 2017 r., do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Parczewie wpłynęło pismo Burmistrza Parczewa z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: NP.6727.108.2017, przekazujące w/w dokumentację wraz z relacją.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Parczewie działając na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 k.p.a. decyzją z dnia 9 czerwca 2017 r., znak: PINB.7355/C/10/2013, odmówił uchylenia decyzji PINB w Parczewie z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazownia o mocy 1,2 MW, zlokalizowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew, zrealizowanej przez DGM Sp. z o. o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew.

Od w/w decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie pismem z dnia 30 czerwca 2017 r. odwołało się Stowarzyszenie „Nad Piwonią” – reprezentowane przez Zarząd Stowarzyszenia wnosząc o jej uchylenie i w tym zakresie orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy poprzez nakazanie rozbiórki przedmiotowego obiektu albo alternatywnie o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Skarżonej decyzji zarzucono naruszenie art. 72 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. poprzez błędne uznanie, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Strona skarżąca uważa, że w przedmiotowej sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione i przepis art. 72 ust. 2 pkt 1a lit. a nie ma zastosowania a inwestor powinien uzyskać ponowną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót. Przytoczono tezę zawartą w wyroku WSA w Lublinie z dnia 23.04.2013 r. sygn. akt II SA/Lu 1062/12 dopuszczającym Stowarzyszenie do udziału w postępowaniu na prawach strony, że „wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, ale jedynie wówczas, gdy dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej”. Stowarzyszenie uważa, że inwestycja została zrealizowana niezgodnie z wytycznymi zawartymi w decyzji środowiskowej, ponieważ zarówno pierwotny projekt budowlany, jak i projekt budowlany zamienny nie są zgodne z decyzją środowiskową polegającą na zainstalowaniu czterech otwartych zbiorników na poferment płynny oraz zlokalizowaniu miejsca składowania pofermentu stałego na otwartym placu. Wskazuje, że nie jest zachowana odległość biogazowni od obszarów z zabudową mieszkaniową, która według projektu powinna wynosić 800 m, podczas gdy w rzeczywistości wynosi ok. 500 m. Różnice pomiędzy projektem budowlanym, zarówno pierwotnym jak i zamiennym, a wydaną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach nie odpowiadają przepisom prawa. Podnosi, że organ I instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania administracyjnego. Przepisy te zostały naruszone poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy oraz bezzasadne i sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że inwestor wykonał obowiązek nałożony decyzją i dostarczył projekt budowlany zamienny, w którym zostały uwzględnione zmiany wynikające z dotychczas wykonanych robót budowlanych, podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz narusza zapisy obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Parczew.

W toku postępowania odwoławczego Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Lublinie pismem z dnia 10 sierpnia 2017 r., znak: ZOA-VIII.7721.23.2017, zwrócił się z prośbą do Urzędu Miejskiego w Parczewie o udzielenie informacji czy obecnie przed tym Organem prowadzone jest postępowanie w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków

zagospodarowania przestrzennego miasta Parczew dla terenu obejmującego działki nr ewid. 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew, oraz o ewentualne przesłanie do tut. Organu stosownej dokumentacji lub też miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego teren, na którym zlokalizowane są w/w działki.

W odpowiedzi Burmistrz Parczewa pismem z dnia 21 sierpnia 2017 r., znak: NPO.III.7624.12/09, poinformował tut. Organ, iż rada Miejska w Parczewie podjęła działania naprawcze podejmujące uchwałę w dniu 28 lipca 2016 r., Nr XXIII/169/2016, o przystąpieniu do sporządzenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Parczew.

Po dokonaniu analizy akt przedmiotowej sprawy oraz rozpatrzeniu odwołania Lubelski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z dnia 25 września 2017 r., znak: ZOA-VIII.7721.23.2017, uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

W uzasadnieniu decyzji organ odwoławczy podniósł, iż decyzję o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych wydaną w oparciu o plan miejscowy, który – jako nieważny – został następnie wyeliminowany z obrotu prawnego, należy ocenić jako pozbawiony podstawy prawnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Od w/w decyzji sprzeciwu złożyły Stowarzyszenie „Nad Piwonią” w Koczergach oraz DMG Sp. z o. o.

W skutek rozpatrzenia sprzeciwów Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt II SA/Lu 1072/17, uchylił zaskarżoną decyzję. W ocenie sądu organ odwoławczy nie uzasadnił w sposób wyczerpujący motywów, na których oparł wydane rozstrzygnięcie.

Rozpatrując sprawę ponownie organ odwoławczy pismem z dnia 6 kwietnia 2018 r., znak: ZOA-VIII.7721.23.2017, zwrócił się z prośbą do Urzędu Miejskiego w Parczewie o udzielenie informacji na jakim etapie obecnie przed tym Organem prowadzone jest postępowanie w sprawie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Parczew dla terenu obejmującego działki nr ewid. 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew, oraz o ewentualne przesłanie do tut. Organu stosownej dokumentacji lub też miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego teren, na którym zlokalizowane są w/w działki.

W odpowiedzi Burmistrz Parczewa pismem z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak: NPO.III.7624.12/09, poinformował tut. Organ, iż projekt studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Parczew przesłany jest do uzgodnienia i zaopiniowania przez instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania projektu studium.

W dniu 23 kwietnia 2018 r., wpłynęło do tut. Organu pismo Stowarzyszenia „Nad Piwonią” z dnia 18 kwietnia 2018 r., w którym podtrzymano swoje dotychczasowe stanowisko w rozpatrywanej sprawie.

Rozpatrując sprawę ponownie stwierdzić na wstępie należy, iż stosownie do art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 poz. 1369 ze zm.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia.

Przepis art. 153 p.p.s.a. ma charakter bezwzględnie obowiązujący co oznacza, że ani organ administracji publicznej ani sąd orzekając ponownie w tej samej sprawie nie mogą nie uwzględnić oceny prawnej i wskazań wyrażonych wcześniej w orzeczeniu sądu, gdyż są nimi związane. Organ administracji rozpoznający sprawę ponownie nie może dokonać interpretacji przepisów w sposób odmienny, niż wynikający z orzeczenia sądu. Nie może też oceniać prawidłowości rozstrzygnięcia sądu. Obowiązek podporządkowania się ocenie prawnej wyrażonej w wyroku sądu administracyjnego ciąży na organie administracji oraz sądzie, może być wyłączony tylko w przypadku istotnej zmiany stanu prawnego lub faktycznego po wydaniu orzeczenia lub po wzruszeniu wyroku. Orzeczenie sądu administracyjnego wywiera zatem skutki wykraczające poza zakres postępowania sądowo-administracyjnego, a jego oddziaływaniem objęte

jest także przyszłe postępowanie administracyjne w sprawie (zob. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II SA/Gd 168/15 wyrok WSA w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt II SA/Ol 443/09, wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt I SA/Wa 1570/08).

Skutkiem wyroku sądu administracyjnego jest więc zakaz formułowania nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonym wcześniej przez sąd administracyjny poglądem. W konkretnej sprawie administracyjnej organ jest związany wykładnią dokonaną przez sąd, bez względu na własne poglądy prawne czy poglądy prawne wyrażone w orzeczeniach sądowych w innych sprawach. Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że WSA w Lublinie w wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt II SA/Lu 1072/17, podniósł, iż w ponownie prowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji, związany oceną prawną zawartą w uzasadnieniu tego wyroku, rozstrzygnie merytorycznie w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego decyzją organu pierwszej instancji, **chyba, że stwierdzi zaistnienie przesłanek do wydania decyzji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. Wówczas jednak w sposób wyczerpujący wyjaśni podstawy do zastosowania tego przepisu oraz wskaże organowi pierwszej instancji wytyczne co do dalszego postępowania.**

Należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Parczewie dokonał błędnej oceny zapisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dla terenu na którym zlokalizowana jest przedmiotowa biogazownia, co na obecnym etapie prowadzonego postępowania obliuguje tut. Organ do uchylecia wydanego rozstrzygnięcia w całości i przeprowadzenia przez organ I instancji ponownego postępowania wyjaśniającego w tym zakresie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie prawomocnym wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 r. sygn. akt II SA/Lu 369/13, stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 3 września 2010 r., nr XLVIII/299/2010, w przedmiocie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania. W uzasadnieniu przywołanego wyroku skład sędziowski wskazał: „*Skoro zatem Rada Miejska w Parczewie zamierzała dopuścić do lokalizacji na określonych działkach w miejscowości Koczergi biogazowni rolniczej, to w pierwszej kolejności powinna w odrębnym postępowaniu wprowadzić stosowne zmiany w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Parczew, do których społeczeństwo miałoby prawo się odnieść w odpowiednim trybie, a dopiero następnie zmienić plan miejscowy. Naruszenie tej kolejności czyni natomiast zaskarżoną uchwałę niezgodną z prawem. W niniejszej sprawie naruszenie przez Radę Miejską w Parczewie określonej w art. 17 u.p.z.p. procedury planistycznej wynikało również z faktu, iż zmiana umożliwiająca lokalizację spornej biogazowni na terenie wsi Koczergi, została – na skutek uwzględnienia uwag inwestora – zamieszczona w projekcie planu miejscowego już po odbytej w dniu 19 lipca 2010 r. publicznej dyskusji. Taka kolejność zdarzeń – jak trafnie określił to NSA – utrudniła społeczności lokalnej wywarcie wpływu na ostateczny kształt uchwały normującej sposób zagospodarowania nieruchomości wsi Koczergi.*

Wyrokiem z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt. II OSK 3205/14, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną od powyższego wyroku WSA w Lublinie.

Należy zauważyć, iż stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy wywołuje skutki od chwili podjęcia tej uchwały (ex tunc), co oznacza, że przyjmuje się stan, jakby uchwała nigdy nie została podjęta (wyrok NSA z dnia 27 września 2007 r., II OSK 1046/07, Lex nr 384291).

Zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym miejscowy zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły.

Natomiast zgodnie z treścią art. 51 ust. 4 Prawa budowlanego po upływie terminu lub na wniosek inwestora organ nadzoru budowlanego sprawdza wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i wydaje decyzję w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i pozwolenia na wznowienie robót budowlanych albo – jeżeli budowa została zakończona – o zatwierdzeniu

projektu budowlanego zamiennego. W decyzji tej nakłada się obowiązek uzyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. **A zatem rozważając możliwość zatwierdzenia projektu budowlanego w oparciu o art. 51 ust. 4 lub wydania jednej z decyzji określonej w art. 51 ust. 5 Prawa budowlanego organ zobligowany jest m. in. do sprawdzenia, czy projekt ten jest zgodny z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.** W tym zakresie ma bowiem odpowiednie zastosowanie art. 35 ust. 1 Prawa budowlanego co do stwierdzonych istotnych odstępstw (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt II OSK 2468/15).

Stosownie do przepisu art. 35 ust 1 pkt 1 Prawa budowlanego decyzja o pozwoleniu na budowę może być wydana po stwierdzeniu zgodności projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu. Zapisy planu zagospodarowania przestrzennego stanowią więc w istocie jedną z podstaw prawnych decyzji o zatwierdzeniu projektu i udzieleniu pozwolenia na budowę. **W przypadku stwierdzenia nieważności uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ta podstawa odpada, a weryfikacja zgodności zatwierdzonego projektu budowlanego i udzielonego pozwolenia na budowę z planem miejscowym jest niemożliwa. Skoro stwierdzenie nieważności rodzi skutki ex tunc, to przyjąć należy, że o takiej zgodności nie mogło być w ogóle mowy.** Decyzję o pozwoleniu na budowę wydaną w oparciu o plan miejscowy, który - jako nieważny - został następnie wyeliminowany z obrotu prawnego, ocenić należy jako pozbawioną podstawy prawnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Decyzja taka bowiem, w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wydawana jest w zupełnie innym reżimie i na innej podstawie (zgodność z decyzją o warunkach zabudowy).

Orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność aktu prawa miejscowego rodzi określone skutki prawne. Stosownie do art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) rozstrzygnięcia w sprawach indywidualnych, wydane na podstawie uchwały lub aktu, o których mowa w § 1 podlegają wzruszeniu w trybie określonym w postępowaniu administracyjnym albo w postępowaniu szczególnym. Jedynym, mogącym mieć zastosowanie trybem określonym w postępowaniu administracyjnym, jest stwierdzenie nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 zd. drugie. Uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest decyzją ani orzeczeniem, o którym mowa w art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a., a żaden inny przepis nie wskazuje unieważnienia takiej uchwały jako podstawy do wznowienia postępowania.

Wobec faktu, iż stwierdzenie nieważności decyzji zmieniającej powoduje przywrócenie do życia pod względem prawnym decyzji podstawowej (zmienionej), w przedmiotowej sprawie obecnie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzony pierwotną Uchwałą Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 7 listopada 2003 r., nr XI/57/2003, ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego nr 203, zgodnie z którym teren na którym została zrealizowana przedmiotowa „biogazownia” obejmujący działki nr ewid. 409 i 410 położone w msc. Koczergi przeznaczony jest pod uprawy rolne bez prawa zabudowy.

Przedłożony projekt budowlany winien być zgodny z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wskazuje na to treść art. 35 Prawa budowlanego.

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że analizując treść zaskarżonej decyzji nie można podzielić stanowiska organu I instancji, że projekt budowlany zamienny przedłożony przez inwestora – DGM Sp. z o. o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew, jest zgodny z obecnie obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego gminy Parczew.

Organ I instancji wydając zaskarżoną decyzję naruszył art. 107 § 1 i 3 k.p.a., zgodnie z którym decyzja powinna zawierać m. in. uzasadnienie faktyczne i prawne. Pierwsze z nich powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił

wiarygodności i mocy dowodowej, drugie zaś wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie decyzji, stanowi integralną część orzeczenia i jego zadaniem jest wyjaśnienie podjętego przez organ rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia wynikać ma ocena faktów, ocena prawa i ich subsumpcja jak też ocena celów i skutków rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu powinno więc znaleźć się pełne, a nie szczątkowe, odzwierciedlenie i ocena zebranego materiału dowodowego oraz wyczerpujące wyjaśnienie przesłanek dokonanego rozstrzygnięcia. Powinno ono przekonywać co do prawidłowości oceny stanu faktycznego i prawnego, jak i co do zasadności treści samego orzeczenia (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2009 r. o sygn. akt VIII SA/Wa 696/08).

W ocenie organu odwoławczego zaskarżona decyzja tych wymogów nie spełnia.

Organ I instancji w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia stwierdził bowiem, iż *„obecne zapisy planu dla tego terenu wskazują, iż na terenach upraw polowych i upraw ogrodniczych wyklucza się lokalizację nowych obiektów i urządzeń budowlanych poza istniejącymi siedliskami rolnymi z wyłączeniem dróg i urządzeń infrastruktury technicznej, ale jednocześnie dopuszczają lokalizację nowych obiektów związanych ze specjalistyczną produkcją rolną. Jednak podnieść należy, że przedmiotowa „biogazownia” została zrealizowana w sposób zgodny z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, obowiązującego w okresie ubiegania się inwestora o pozwolenie na budowę, dopuszczającego możliwość realizacji takiej inwestycji, a także obowiązującego w czasie prowadzonego postępowania naprawczego przez organ nadzoru budowlanego.”*

Stwierdzić należy, że wydane dotychczas wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt II SA/Lu 946/16 oraz z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt II SA/Lu 1072/17, obligują organy nadzoru budowlanego do dokonania wszechstronnej oceny niniejszej sprawy i zebranego w niej materiału dowodowego.

Rozpatrując sprawę ponownie w pierwszej kolejności organ I instancji winien więc przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu ustalenia aktualnych zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działek, na których zlokalizowana jest przedmiotowa biogazownia i w zależności od tych ustaleń wydać stosowne rozstrzygnięcie mając na uwadze wskazania sądu, o których mowa wyżej.

W ocenie organu odwoławczego w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. Zgodnie bowiem z zasadą prawdy obiektywnej, wynikającą z art. 7 k.p.a., w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy (art. 77 § 1 k.p.a.), a następnie ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 k.p.a.). Nie ulega wątpliwości, że organ I instancji nie tylko nie zebrał i nie rozważył materiału dowodowego w sposób kompletny i rzetelny, lecz także przekroczył granice swobodnej oceny dowodów.

Weryfikacja materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy nosi w ocenie organu odwoławczego znamiona arbitralności, a motywy rozstrzygnięcia nie zostały wyczerpująco oraz przekonująco wyjaśnione przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie.

Odnosząc się do podnoszonej przez Stowarzyszenie „Nad Pivonią” kwestii dotyczącej oddziaływania inwestycji w zakresie szkodliwych substancji odprowadzanych do atmosfery stwierdzić należy, że kwestie te podlegają badaniu przez organy orzekające w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, zatem organy oceniające projekt budowlany zamienny nie są uprawnione do oceny omawianej kwestii (por. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt II OSK 1332/16).

Biorąc pod uwagę, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia, orzeczono jak na wstępie.

Wskazać należy, że decyzja organu I instancji została wydana z istotnym naruszeniem przepisów postępowania, zaś błędy te dotyczą kwestii mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, których organ II instancji nie jest władny wyjaśnić samodzielnie bez narażania się na zarzut naruszenia art. 15 k.p.a. odnoszący się do zasady dwuinstancyjności.

Wskazane naruszenie przepisów postępowania administracyjnego ma istotny wpływ na wynik sprawy, co uzasadnia uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji decyzji.

DECYZJA NINIEJSZA JEST OSTATECZNA

Na niniejszą decyzję przysługuje uprawnionym prawo wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie za moim pośrednictwem z zachowaniem terminu 14 dni od daty doręczenia decyzji. Sprzeciw należy złożyć w 2 egzemplarzach.

Do sprzeciwu od decyzji stosuje się odpowiednio przepisy o skardze, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Stosownie do treści art. 230 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r., Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, dalej p.p.s.a.) od pism wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w danej instancji pobiera się wpis stosunkowy lub stały. Pismami, o których mowa w § 1, są skarga, sprzeciw od decyzji, skarga kasacyjna, zażalenie oraz skarga o wznowienie postępowania. Wpis stosunkowy pobiera się w sprawach, w których przedmiotem zaskarżenia są należności pieniężne. W innych sprawach pobiera się wpis stały.

Jednocześnie informuję, że stosownie do treści § 2 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 16 grudnia 2003 r. (Dz. U. Nr 221, poz. 2193), w sprawach skarg z zakresu budownictwa i architektury, nieobjętych wpisem stosunkowym, wnosi się wpis stały w wysokości 500 zł.

Stosownie do treści art. 243 p.p.s.a., stronie może być przyznane prawo pomocy, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Stosownie do treści art. 244 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o nie zatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Powyższe oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie sądu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO
W Lublinie
Dariusz Balwierz
mgr inż. Dariusz Balwierz

Arzymano 24.05.2018 ✓

Otrzymują:

1. p. Janusz Skulimowski – pełnomocnik Stowarzyszenia „Nad Piwonią”
2. Radca prawny dr Przemysław Pytlak – pełnomocnik DMG sp. z o.o.
3. p. Danuta Czech
4. p. Sławomir Czech
5. Starosta Parczewski
6. PINB w Parczewie + akta
7. a/a